Мал. БЕ-ША.

УРОЖАЙ

Урожай: — Ану, сам побудь у цьому зерносховищі!..

У ЦЬОМУ НОМЕРІ:

★ Нова подорож до сонних шевців і холодних кравців. — Рейд другий. (Стор. 3).
★ На нашому екрані пики п'яні. — Репортаж з витверезника. (Стор. 4).
★ Фундаменти в лопухах, або два етапи однієї безгосподарності. (Стор. 5).
★ Ой у смузі та ще й при дорозі... (Стор. 9)

перець

№ 14 (481). РІК ВИДАННЯ XXII Ціна 10 коп. КИЇВ. ЛИПЕНЬ 1962

Ярослав ГАЛАН

З маловідомих творів

Шарманщик і сержант

ДО 60-РІЧЧЯ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ

Пан Яцек Пожичка був відставним сержантом польської армії і членом союзу унтер-офіцерів польської армії, куди ходив двічі на тиждень пити пиво. При цій нагоді часто траплялося, що Пожичка нарікав, буцім пенсія його надто мала й немає у нього грошей навіть на те, щоб заплатити за навчання дітей у школі.

Якраз за кілька тижнів перед виборами в сейм пан Пожичка сидів над п'ятою склянкою пива і з смутком думав про своє змарноване життя і про те, що коли б він, замість залишитись у війську, пішов служити в поліцію, у нього був би сьогодні двоповерховий будиночок, а його відьмувата дружина сиділа б до пізньої ночі у власному шиночку і там отруювала б життя не йому, а іншим.

— Добре, що ви тут, пане Пожичка! — прогугнявив над його головою череватий сержант поліції Земба.

— Добре? А я вважав, що краще було б мені гризти землю, аніж мучитись отак, — відповів Пожичка, який після четвертої склянки пива залюбки думав про смерть.

— Поки вмрете, зробите ще одне добре патріотичне діло.

— Що ще за діло?

— Відбирати громадянство.

Відставний сержант звів високо брови.

— Я... У кого?

— У кого захочете. Або, краще, в кого ми захочемо. П'ять злотих за одного.

— Що ж! Служити ойчизні я завжди готов, — відповів Пожичка і підкрутив вуса...

На другий день увечері сержант Пожичка вийшов з воєводства, обвантажений паперами, і скорою ходою попростував додому. Раніше, ніж увійти в браму, він підніс голову і, побачивши, що всі вікна зачинені, шугнув у сіни. Але тут він зіткнувся з чорнобровим шарманщиком, у якого на плечі сиділа мала жовто-зелена папуга й іронічно вдивлялася у спітніле обличчя відставного сержанта.

— Ви знову грали під моїм вікном?

— Знову затужив за своїм сусідом, пане сержант, — вишкірив зуби шарманщик, який ненавидів сержанта ще з того часу, як служив під його командою в котромусь там полку піхоти.

— А чого це ви стільки паперу несете? Хату підпалювати будете? Не варто, адже не ви її маєте і ніколи вона вашою не буде.

Шарманщик Вівця знав, як вколоти сержанта. Той почервонів, мов буряк, і хотів щось сказати, але випередила його папуга, крикнувши верескливо:

— Дурень!

Коли пан Пожичка всівся писати, його руки тремтіли ще від хвилювання. Він швидко знайшов у списку жильців кварталу прізвище шарманщика, взяв бланк, вмочив перо і написав:

«До голови виборчої комісії IX округу.

Заявляю, що Михайло Вівця, уроджений тоді-то і там-то, греко-католицького віросповідання, по професії шарманщик, не є громадянином Польської Речі Посполитої, тим-то не має права брати участі у голосуванні на кандидатів до сейму.

Львів, 27 жовтня 1930 р.

Я. Пожичка.
Відставний сержант польської армії».

Пан Пожичка потер з задоволенням руки і, скрутивши цигарку, взявся далі за роботу. О п'ятій годині ранку в кімнаті було стільки диму, що за ним гинув блідий світанок. Зате в цю ніч 568 мешканців кварталу, здебільшого українці і євреї, втратили «славетне» польське громадянство.

Не минуло й п'яти днів, як листоноша вручив Вівці листа комісії IX виборчого округу, в якому голова комісії сповіщав його про протест, поданий відставним сержантом Пожичкою, і пропонував Вівці у триденний строк принести посвідчення про те, що він є громадянином Речі Посполитої.

Шарманщик Вівця спочатку очам своїм не вірив, а коли, нарешті, повірив, накинув на себе драну куртку і пішов до пана Пожички.

Але двері квартири сержанта були замкнені. Вже другий день запивав сержант з товаришами свій патріотичний вчинок.

Коли гнів Вівці трохи вщух, він подумав, що час минає хутко і що три дні це — не три роки. А голосувати, хоч би там що, він мусить, щоб не насміхався над ним цей мерзотник Пожичка. Тож Вівця, відклавши помсту на інший час, пішов у виборчу комісію.

Там пояснили йому, що одержати посвідчення про громадянство нелегко.

— Перш за все мусите прописну картку в адресному бюро взяти, — давав йому пояснення товстий панок в окулярах. — З нею вернетесь додому і візьмете метрику, її занесете в магістрат, де видадуть вам посвідчення про те, що ви мали щастя народитися в нашій прекрасній ойчизні. Опісля підете до поліцейського управління, де вам скажуть, чи ви заслужите на те, щоб влада витрачала заради вашої особи свій цінний час. Якщо вам пощастить і в цьому випадку, напишете до староства заяву, що просите видати вам посвідчення про польське громадянство.

Нещасний шарманщик трохи не зомлів.

Коли він з'явився перед бар'єром адресного бюро, за яким сиділи молоді люди з гарно зав'язаними краватками й дівчата в ажурних панчішках, він дізнався, що до нього цього самого дня сюди вже приходило в тій самій справі 177 відвідувачів.

— Ви в якій справі? — спитала в шарманщика дівчина з мрійливими очима, хоч справа була їй аж надто добре відома.

Як Вівця скінчив, дівчина кліпнула вибачливо віями і вийшла з документом шарманщика в руках у суміжну кімнату, щоб за три хвилини вернутися назад.

— На жаль, вас у списках немає, — промовила вона.

Шарманщик спалахнув і стукнув кулаком об бар'єр.

— Це... чорт зна, що таке!

— Як ви смієте кричати, — обурилася панянка. — Не дивлячись на те, що живете без документа, ще в державній установі бешкет зчиняєте? За одне і друге будете покарані.

Почувши це, Вівця охолов і, судорожно зціпивши зуби, вийшов на вулицю.

Сповнений гнівом, шарманщик зупинився перед шинком. Зненависть душила його, але він не знав, що з цією зненавистю робити. Безвільно, мов автомат, увійшов у шинок. Годинник на ратуші видзвонив північ, як Михайло Вівця вертався додому. Опинившись на своїй вулиці, він помітив людину, що зигзагами наближалась до нього. Коли побачив у світлі ліхтарні настовбурчені вуса пана Пожички, кров буруном забила в шарманщику.

Сержант захищався хоробро, але це небагато йому допомогло. Шарманщик у бойовому змаганні навіть не чув лементу сержанта, й тільки, коли навколо заблищали поліційні гудзики, а руки скувала холодна сталь, він подумав:

— Я ніколи ще так не напрацювався.

(Вперше надруковано в газеті «Комуніст» 5.II.1940 р.)

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

perec-ua.
perec-ua.

Облава на вовків.

НЕ ВСЕ ТЕЧЕ...

Отже, продовжимо нашу мандрівку, почату два роки тому.

Ми, пригадується, зупинилися тоді на проспекті Леніна біля... дверей Миколаївської шевської майстерні № 1. На дверях майстерні красувався, осміяний усіма гумористами й карикатуристами, традиційний замок. Висів він наперекір здоровому глузду саме в неділю, тобто в день, коли до майстерні зверталося найбільше клієнтів. «Вихідний день — неділя» — гласила табличка.

Усе, кажуть, тече, усе змінюється... За цей час земля двічі обернулася навколо світила, сталося затемнення сонця. А на землі, зокрема в Миколаєві, було утворено управління побутового обслуговування населення. І ось ми знову вже в 1962 р. в неділю стоїмо перед шевською майстернею № 1. І стоїмо тут не випадково: не можемо зайти туди. Як і два роки тому, на дверях висить той же традиційний замок і красується та ж табличка. Ні, не скрізь, як бачите, усе тече й змінюється...

Але нам потрібна шевська майстерня — підбити косячки на носках і на каблуках. Прямуємо на Плехановську вулицю. Тутешня майстерня зустрічає нас лозунгами, плакатами й наказами. Одні повідомляють, що «вхід до цеху суворо заборонено», другі пояснюють, що «книга скарг зберігається у касира», третій радить вимагати «швидкого й високоякісного ремонту», четвертий наполягає: «будьте взаємно ввічливими». Намагаючись бути взаємно ввічливими, ми статечно проходимо в цех, бо саме тут (куди «суворо заборонено» заходити) приймають замовлення. У нас беруть черевики і жбурляють їх у дальній куток.

— Звичайні косячки, платіть шістдесят...

— Ми підождемо, поки підіб'ють...

У цеху лунає дружній сміх.

— У нас немає готелю, щоб ждати, — саркастично говорить приймальник т. Беленький. І ресторану теж немає... Приходьте через чотири дні...

Забираємо черевики й вирушаємо на околицю міста — на 9-у Слобідську вулицю. Тут у майстерні неділя — день робочий. Але на дверях висить той же замок. Куди нам податися? Де прибити косячки?..

Далеко ходити не треба. До ваших послуг приватник «холодний швець» Садаков. Державна майстерня на замку, а йому подвійна вигода. Давай-налітай! Злупить утричі дорожче, але зробить. По чотири дні не чекатимете...

БІЛЯ ГОЛУБОГО ЕКРАНА

Чи є в Миколаєві майстерня дрібного ремонту одягу? А де в місті можна в присутності замовця випрасувати штани, завузити чи вкоротити їх? Де терміново пришити гудзика, накласти маленьку латочку? Хто відповість на ці запитання?

— Біжіть, — чуємо, — до телевізора. Зараз начальник обласного управління побутового обслуговування населення т. Гаврилов розповість про нові успіхи і відповість на всі ваші запитання.

Дивимося на голубий екран і з задоволенням слухаємо захоплююче оповідання т. Гаврилова про перемоги на фронті побутового обслуговування. Швиденько записуємо три адреси майстерень дрібного ремонту «в присутності замовця» і поспішаємо туди...

— Ви самі можете йти, а... штани залиште. Навідайтеся за кілька днів, — відповідають нам у першій майстерні...

— Що? У вашій присутності?! Ну, знаєте!..— ріжуть у другій.

— Розумієте, — розводять руками у третій, — не беремо поки що... Загляньте днів через десяток.

Ми знову кидаємося до телевізорів, але, на жаль, т. Гаврилов уже зник з голубого екрана.

У пошуках т. Гаврилова, потрапляємо до швейної майстерні № 26. Вона зустрічає нас журналами мод початку п'ятдесятих років і конфліктом між замовницею й закройщиком Водягіним. Закройщик розмовляє з громадянкою на вищому нервовому рівні.

— Ну обіцяв зробити в строк!.. Ну не виконав обіцянки!.. А нам, думаєте, коли обіцяють, завжди все виконують?.. Ми он з дому власні голки й ножиці носимо... Ниток шовкових строчних немає. Скажіть спасибі, що власними силами кабіну для примірки поставили, свої дошки й гвіздки приносили. А то, вибачайте, клієнтам доводилося б при всіх роздягатися...

Конфлікт вичерпано. Клієнтка мовчки дякує за кабіну.

ПОЕТ МИМОВОЛІ

Ні, т. Крижанівська, яка проживає на 2-ій Слобідській, 49, і на думці не мала сідлати Пегаса. Вона поставила перед собою конкретнішу мету: пошити в ательє мод на Сінній вулиці костюм із бостону. Взявся за цю роботу майстер Котляров. А що сталося далі, вона розповіла у вірші, надісланому до редакції. Ось він:

У майстерню на Сінній костюм віддала
я шити,
І як почала туди на примірку ходити!
Міряю раз, міряю два—обертом іде голова.
Вісім разів на примірку ходила...
Краще б костюма того я не шила!
Рукави по різному вшито.
Борти випирають, мов сито.
Одна пілка коротша, друга довша —
обметано її зубцем,
Підкладка вся в складках—
заутюжена рубцем.
Під рукавами стягли до краю...
Ой, був костюм, та немає!..

Вершиною поезії цей вірш, звичайно, назвати не можна. Це — римований зойк. Людину довели до відчаю, і вона взялася за перо — почала писати вірші. Але це факт не типовий. У таких випадках людина здебільшого пише прозою — до книги скарг. Так, зокрема, вчинила гр. Густова, яка віддала перешивати пальто до Первомайського павільйону побутового обслуговування № 4. Закройщиця Михайловська призначила строк — 10 днів. А видала перешите аж через три тижні. Але що то було за пальто! Довжелезні рукави, до того ж лівий — вшито з перекосом. Гудзики пришито де попало — у петлі вони не попадають. І знову три місяці ходило пальто по павільйону, поки сяк-так довели його до кондиції.

А от житель Нового Буга гр. Турченюк, так той просто ударився в сатиру. Він вирішив зробити 8 березня подарунок дружині. Набрав у лютому на плаття й оддав шити у майстерню на станції Новий Буг. Та, як ви вже догадуєтесь, дружина Турченюка не одержала подарунка ні 8 березня, ні 1 травня.

І сів гр. Турченюк писати фейлетона до міжрайонної газети.

Та про всіх, хто береться тут за перо, не розкажеш!..

Чи думав коли-небудь т. Гаврилов, що під його керівництвом система побутового обслуговування населення області породить на Миколаївщині стільки поетів, прозаїків і фейлетоністів?..

БЮРО ДОБРИХ НАДІЙ

Останнім часом у Миколаєві з'явилися широкомовні рекламні плакати. «Увага, увага! — закликали вони. — Для кращого побутового обслуговування створено бюро добрих послуг. Замовлення приймають у вас дома. Громадяни! Бережіть час! Користуйтеся послугами бюро добрих послуг!»

Захоплені бажанням берегти час, ми дзвонимо до бюро й просимо надіслати електромонтера полагодити проводку.

— А ви прийдіть до нас самі, — відповідає дуже чемний жіночий голос. — Ми на телефонні виклики майстрів не посилаємо.

— Чому? У вас же написано...

— Громадянине!.. (У голосі вже чути роздратовання). Невже ви не розумієте, що монтер не має права одержувати гроші за роботу.

— Не розумію...

Та нічого не вдієш. Уже, не палаючи бажанням берегти час, чимчикуємо до бюро добрих послуг й особисто просимо прислати електромонтера.

— Ми самі не посилаємо. Ось папірець. Ми пишемо тут, щоб майстерня зробила вам добру послугу й прислала монтера.

— Так ми б самі могли звернутися до майстерні.

— Ваше право. Можете й самі, а можете й через бюро.

Анекдот та й годі!..

Добре діло почали в Миколаєві. Та з перших же днів несподівано розвели навколо нього бюрократизм і паперову тяганину.

Поки що це — не «бюро добрих послуг». У кращому разі це — «бюро добрих надій»...

. . . . . .

От і минуло два роки з часу нашої першої подорожі. Розуміється, що за цей час, як кажуть деякі оратори, «сталися певні зрушення». Та є ще (як кажуть ті ж оратори), на жаль, і «окремі недоліки». Примирившись з ними, обласне управління побутового обслуговування робить далеко не добру послугу населенню області.

Рейдова бригада Перця та миколаївської обласної газети «Південна правда»: В. ПОДОЛЬСЬКИЙ, М. ЛИТВИНЕНКО, С. САКСОНОВ та М. ДОБРОНИЧЕНКО.

Перчанський телевізор

Перчанський телевізор веде сьогодні репортаж з київського витверезника. На екрані — постійна і непостійна клієнтура цього закладу.

Знайомтесь! Перед вами інженер **Август Олександрович Бахвалов** (фото № 1). Він, правда, ще не цілком тверезий, але вже й не дуже п'яний. Зараз Бахвалов сушить собі голову проблемою: «І як воно зробилось так, що в курку я перевернувся?» І справді — як воно так зробилося? На жаль, цього не знають навіть ті, що витягли його з чужого курника, де (після доброї чарки), він збирався переночувати на сідалі.

А це працівник ательє індпошиву **Павло Митрофанович Данько** (фото № 2). Йому не спиться й не лежиться. Він веде задушевну бесіду з стіною. Дивно тільки, що біла стіна чомусь червоніти стала...

Не бере сон і нормувальника Дарницького домобудівного комбінату **Костянтина Івановича Кулинича** (фото № 3). Та й як тут заснеш, коли в голові гуде, ніс роз'юшений, губи розквашені, а в кишені — вітер. Видать, перебрав понад усяку норму. А ще — нормувальник!

Кому що, а от **Марії Улянівні Бабко** (фото № 4) — тій дуже співати хочеться: і про горілку, і про наливку, і про всяку іншу всячину. Цікаво, якої вона заспіває, коли її спитають, чому вона ніде не працює, а тільки п'є і танцює?

Треба віддати належне і **Михайлові Михайловичу Пашницькому** (фото № 5). Протягом одного дня Михайло Михайлович встиг уже двічі потрапити до витверезника. Не кожному так щастить!

— Я і в калюжі непогано влаштувався, — невдоволено кривиться скляр Київміськбуду **Сергій Іванович Орлов** (фото № 6) — та не дали викупатися. Підібрали і під душ привезли.

— А тут культурненько обслуговують, — каже **Микола Петрович Денисов** (фото № 7). Йому можна повірити. Що таке культурний відпочинок — він знає: на базі «Культторгу» працює.

Деякий елемент музичної культури, безперечно, вніс цього дня в роботу витверезника і оркестрант з опери **Олександр Романович Дубровський** (фото № 8).

— Що за базар! — гукнув він і, взявши ініціативу в свої руки, став диригувати всім «ансамблем пісні і пляшки».

На цьому Перець закінчує репортаж з київського витверезника.

До побачення! До наступного телебачення, товариші!

Мал. К. ЗАРУБИ

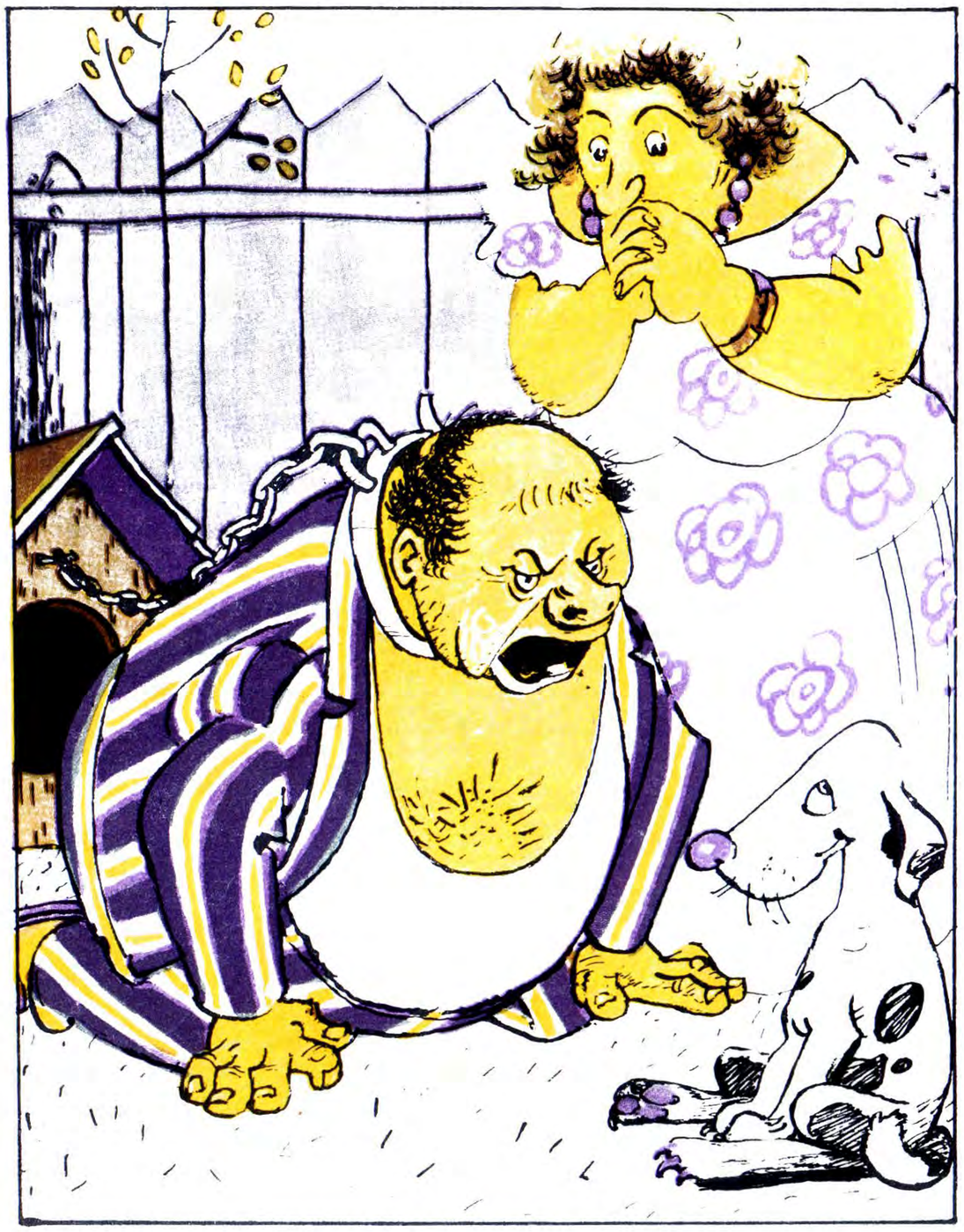

Що ти робиш?
Учу Рябка лячу стерегти

А ЩО БУДЕ, КОЛИ?..

У Баришівці появилися скарби. Лежать вони на поверхні, так що споряджати на розшуки спеціальні експедиції не треба. Не страшне й те, що заросли вони лопухами та будяками. Будяково-лопухові хащі — це не тропічні джунглі. Та й Баришівка лежить не на тропічних широтах, а в нашій помірній смузі, на Київщині. Тигри та удави тут не водяться. Отже, кожен може не боятися взяти участь у розшуках скарбів.

Лежать вони у вигляді фундаментів початих будівель. Тут і фундамент під гараж на 10 машин, і фундамент під майстерню та під інші господарчі будівлі. 350 тисяч карбованців (на старі гроші) замуровано в ці фундаменти ще з 1958 року. Замурував їх т. Савченко, який очолював тоді місцевий раймiжколгоспбуд. Понаставлявши оті фундаменти і не звівши на них жодної споруди, Савченко змушений був, кінець кінцем, залишити свій пост. Передають, що дехто з районних керівників пролив над Савченком тиху сльозу: як не як, а вмів голова раймiжколгоспбуду догодити кому треба і будівельним матеріалом, і робочою силою...

У грудні 1960 року на чолі раймiжколгоспбуду став новий голова — Кононович Павло Іванович.

Його діяльність розбивається на два етапи. Перший етап — короткий: вивчення запасів шиферу, виділеного на потреби колгоспного будівництва. Другий етап триває ще й досі: Павло Іванович ділить шифер. 200 аркушів узяв собі (він будує власний будиночок), 200 аркушів наділив якомусь Нипорці, 200 — якомусь Цибкові (документацію оформляли через колгосп «Червоний орач»), 65 — бухгалтерові Чередниченку, 120 — Гордієнкові.

Нікого не забув Павло Іванович — ні рідних, ні знайомих. 910 аркушів шиферу вже роздав він своєю щедрою десницею. І в гаражі навів порядок: продав три вантажних машини, щоб менше було мороки з пальним і з шоферами. І суму замурованих скарбів у районі підніс до 384,5 тисяч карбованців (це вже на нові гроші!).

Мало не в кожному колгоспі Баришівського району заростають бур'янами фундаменти й незавершені будівлі. Трудилися тут мандрівні бригади різних шабашників, які, мов сарана, налетіли на колгоспні каси з інших областей. А свої будівельні бригади колгоспи порозпускали.

Недавно, підбиваючи підсумки своєї діяльності, Павло Іванович Кононович був приємно здивований: раймiжколгоспбуд дав за місяць на 1.300 крб. валової продукції, а виплатив зарплати 2100 крб. Досягнення хоч куди!

І це досягнуто за тих умов, коли Павло Іванович ще, так би мовити, не повний голова: його ще й досі Київський облколгоспбуд не затвердив на цій посаді.

А що ж буде, коли його затвердять?

Які тоді розростуться тут скарби?

До якої ручки доведе він тоді Баришівський раймiжколгоспбуд?

Г. РОГАЛЬ

СЛОВА-КАМЕНЮКИ

В його пухких книжках слова,
Мов каменюки на стежині:
Творіння ці без спотикань
Несила прочитать людині.

ГОРОХОМ У СТІНКУ

Він про горох дав обіцянок стільки,
Що вистачить на кілька поколінь.
Та все немов горохом в стінку:
У полі сіє знов ячмінь.

Петро СЛІПЧУК.

●

ОБМІН ДОСВІДОМ

(БАЙКА)

— Скажи, Сірко, ну як тобі щастить,
Із заздрістю питає Кіт,
Уникнуть завжди кари?
Нашкодиш, а Господар
там полає, покричить
І квит.
А от мені дають такого жару!..
Товчуть за будь-яку провину.
— Та ти, Мурко-дурко, —
Сказав Сірко, —
Ось так роби: в скрутну хвилину
Беркиць перед господарем
на спину
І хвостиком верти: верть-круть —
Лежачого ж не б'ють.

Антоніна ТОРЛЮН.

с. Нові Санджари,
Полтавської області.

Мал. В. ЗЕЛИНСЬКОГО

— Куди це ви?
— По міліціонера! Там хуліган ображає жінку...

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

У франкістській Іспанії заборонено твори Рабле.

ГАРГАНЮА І КАРЛИК
(Нова ілюстрація до Рабле).

ЧИСТКА СВЯТИХ

Засідали у Ватікані дуже розумні прелати. Треба було вирішити таку справу, за яку ще ніколи й ніхто не брався..

Головуючий священної Конгрегації ритуалів підвівся і прорік:

— Найсвятіша, наймудріша братіє! Прийшов час перевірити все те, що зробили наші попередники у такій важливій галузі, як святознавство. Що ми можемо, наприклад, сказати про святу Філумену?

— Осмілюсь нагадати, що то свята виключної сили, — промовив один з прелатів. — Як тільки якась раба божа не може розродитися, — свята Філумена тут як тут. Зразу ж допоможе нещасній.

— У вас, брате, липові дані, — сказав голова засідання. — Ви фальсифікуєте історію. Філумену не можна сопричисляти до лику святих, бо за життя вона була жінкою легкої поведінки. А не можуть стояти на старих позиціях і триматися древніх канонів. Шахраї в чорних сутанах граються в демократію.

Отож разом з чисткою вони проводять «беатифікацію» — висування нових святих, великомучеників і блаженних. Альманах найсвятішої бібліотеки вже друкує імена кандидатів у святі. Кандидатури перевіряють і обговорюють: все робиться так само, як і в грішних людей.

Що не кажіть, а припекло отцям католицької церкви. Мусять вони махати сюди хрестом, а туди хвостом.

списку підозрілих святих уже записано тисячі імен. Потрапив туди і такий зубр, як Георгій Побідоносець.

Що ж примусило римсько-католицьких плутократів розпочати цю нечувану досі акцію?

Ватікан посилено готується до наступного вселенського собору. А часи тепер такі бурхливі, що й ловці людських душ не можуть стояти на старих позиціях і триматися древніх канонів. Шахраї в чорних сутанах граються в демократію.

Річ у тому, що до Португалії з США прийшла допомога: велика партія американської пшениці. Тому й гриміли оркестри, захлиналися промовці і галасували газети.

І раптом звичайнісінький горобець перекинув усе догори ногами. Правда, перед тим він сам догори лапками перекинувся.

А було так.

Коли з американського пароплава почали вивантажувати пшеницю, той горобець спокусився на заокеанський подарунок: коли з одного лантуха висипалося трохи пшенички, горобець спритно підскочив і дзьобнув одне американське зернятко. Дзьобнув, дико закрутився і беркицьнув догори лапками. Одним словом, здох...

Хтось із портових службовців помітив цю горобину смерть, побіг до свого начальника, щось шепнув, і поки лунала музика й лилися урочисті промови, пшеницю тихенько взяли на аналіз.

Наслідки аналізу приголомшили португальських урядовців — уся американська пшениця була зіпсована і непридатна для вжитку. Довелося весь подарунок найкращого, найщедрішого заокеанського друга пустити на паливо для лісабонських газових заводів.

Тепер дехто твердить, що пшениця була не такою вже й поганою. В усьому винен клятий горобець — треба ж було йому дзьобнути оте зерно! Може, португальці з'їли б американську пшеницю, і нічого з ними не скоїлося б. Вони ж під Салазаром і не таке пережили.

Коментарі Перця записали Я. ВАЛАХ, Л. ГРОХА та Д. МОЛЯКЕВИЧ.

ЯКБИ НЕ ГОРОБЕЦЬ!

Торжество в Лісабонському порту було в розпалі. Гриміли духові оркестри. Черговий промовець аж захлинався, розхвалюючи найкращого і найщирішого друга португальців — Сполучені Штати Америки та їхніх вашінгтонських правителів...

Газети в Лісабоні вийшли в той день з великими заголовками: «Допомога з-за океану!», «Щирий американський друг не залишає Португалію в біді». І, звичайно, всі португальські газети з цієї нагоди ще раз благословляли Салазара за те, що він знайшов для Португалії таких друзів.

Річ у тому, що до Португалії з США прийшла допомога: велика партія американської пшениці. Тому й гриміли оркестри, захлиналися промовці і галасували газети.

І раптом звичайнісінький горобець перекинув усе догори ногами. Правда, перед тим він сам догори лапками перекинувся.

А було так.

Коли з американського пароплава почали вивантажувати пшеницю, той горобець спокусився на заокеанський подарунок: коли з одного лантуха висипалося трохи пшенички, горобець спритно підскочив і дзьобнув одне американське зернятко. Дзьобнув, дико закрутився і беркицьнув догори лапками. Одним словом, здох...

Хтось із портових службовців помітив цю горобину смерть, побіг до свого начальника, щось шепнув, і поки лунала музика й лилися урочисті промови, пшеницю тихенько взяли на аналіз.

Наслідки аналізу приголомшили португальських урядовців — уся американська пшениця була зіпсована і непридатна для вжитку. Довелося весь подарунок найкращого, найщедрішого заокеанського друга пустити на паливо для лісабонських газових заводів.

Тепер дехто твердить, що пшениця була не такою вже й поганою. В усьому винен клятий горобець — треба ж було йому дзьобнути оте зерно! Може, португальці з'їли б американську пшеницю, і нічого з ними не скоїлося б. Вони ж під Салазаром і не таке пережили.

ЯНКІ, КОРЕЯНКИ І ЩЕ ДЕЩО

«У Південній Кореї більшості батьків доводиться розраховувати тільки на випадкові заробітки своїх дочок, якщо їм пощастить «підчепити» американця... Стандартна плата за «любов» — банка консервів із солдатського пайка».

Журнал «Істерн хорайзон», Гонконг.

Південна Корея —
торговий дім.
Торгівля
йде повним ходом.
Робиться бізнес,
гендлюють усім:
нещасні дівчата —
тілом своїм,
а уряд —
народом.

Де — скупо,
де — з розмахом — будь здоров!
Платять американці:
мільйони —
за волю народну і кров;
дівчатам —
консерву за кожну «любов»
(а на додаток — пранці!)

Голодні дівчата —
тушонку жують;
правителям —
золото ллється...
Та тільки
(у цьому ж воно і суть):
дівчат — купують,
народ — продають,
а уряд — сам продається.

«ПІДОЗРІЛИЙ ІНОЗЕМЕЦЬ»

В історичному музеї міста Джексон (США) чимало років зберігалася єгипетська мумія. Ніхто точно не знав, чи то були рештки якогось фараона, чи його дружини, чи якогось фараонового родича. У всякому разі, було що показувати відвідувачам музею.

Аж з часом та мумія почала розпадатися. Тримати її в музеї вже не можна було. Дирекція вирішила поховати рештки прадавнього єгиптянина на міському кладовищі.

Але тут втрутився американський закон.

— Мумія? — суворо запитали місцеві чиновники. — Покійник?!. Ім'я? Прізвище? Причина смерті?

Працівники музею нічого відповісти на це не могли. Вони могли тільки пояснити, що мумія — з стародавнього Єгипту.

Ця необережність музейних працівників дуже ускладнила справу. Міські чиновники насторожилися:

— З Єгипту? Значить, ідеться про іноземця?

Почали ритися в законах про іноземців. А там написано, що іноземців, коли їх точне прізвище, зайняття та причина смерті невідомі, ховати на американських кладовищах забороняється.

Усі пояснення і докази музейних працівників були марними. Чим більше вони товкмачили чиновникам про ту мумію, тим складнішою ставала справа. Кінець кінцем дійшло до того, що мумію (звичайно, на підставі якогось закону) було віднесено до категорії «підозрілих іноземців».

Американських охоронців закону не обдуриш! Знаємо, мовляв, ми тих іноземців!

Поховати мумію так і не вдалося.

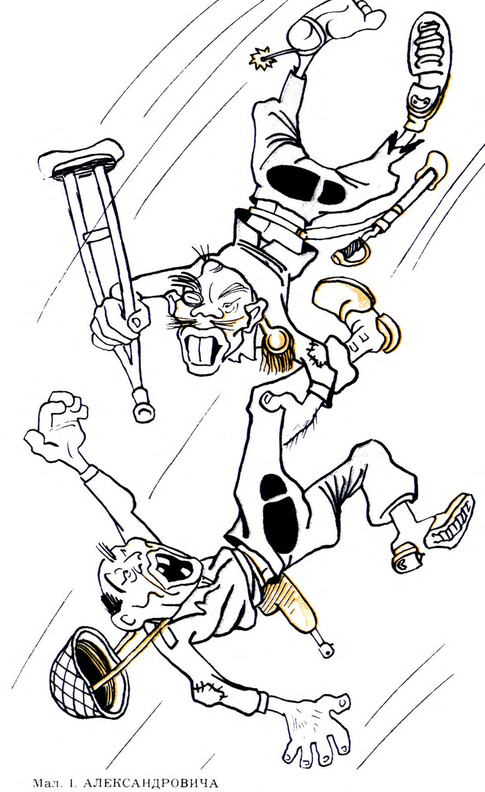

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Чан Кай-ші (Нго Дінь Дьєму): — Нічого не бійся — я тебе підтримую!..

В ОДНОМУ ПАРИЗЬКОМУ СОБОРІ

— Щось довго цьому оасівцю відпускають гріхи...
— Так у нього ж одних убитих більше сотні...

ЯК АРЕШТУВАЛИ „СЛОНА ХАМДІ“

Стамбульське управління поліції розіслало до всіх вілайєтів * таку телеграму: «Небезпечний злочинець-рецидивіст на прізвисько «Слон Хамді», скориставшися з того, що двоє наших поліцаїв стомились од безсоння, бо пильно стерегли його в караульній будці протягом трьох діб, втік, коли побачив, що вони поснули. Йому тридцять років, високий на зріст, важить двісті кілограмів, шатен, у нього нема трьох зубів, кутній зуб на верхній щелепі з пломбою, а нижній різець зліва під золотою коронкою. На ньому коричневий костюм у смужку, волосся рідке, обличчя круглє, очі карі. Розшуки поки що не дали ніяких результатів. Якщо він зайде до одного з поліцейських участків вашого вілайєту чи підпорядкованого йому повіту або попросить когось із поліцаїв показати дорогу чи повідомити адресу, покажіть йому, будь ласка, дорогу і передайте, що ми просимо не примушувати довго на себе чекати і сподіваємось, що він з'явиться у зручний для нього час до Стамбульського управління безпеки. До цього додається фотокартка злочинця — рецидивіста «Слона Хамді».

* * *

На станції одного з віддалених вілайєтів розмовляють два поліцейські чиновники:

— Рамазане, друже, цей тип, що п'є шербет, мабуть, Слон Хамді.

— Гм... схожий... Дістань фотокартку, подивимось.

Поліцай дістає фотокартку й показує приятелеві.

— Та це ж не він. Це твоє фото, Рамазане!

— Ага... Знімався на свята. Як, подобається?

— Добре, тільки посмішка якась сумна. Знайди-но фото Слона Хамді.

Рамазан дістає з кишені пачку фотокарток і переглядає їх.

— Це мій син... Пам'ять про службу в армії. А це — знаєш хто? Махмуд!

— Здається... контрабандист Думан Алі.

— Це пацюк з готелю... Субх!

— Ну-бо, шукай Слона, Рамазане!

Махмуд і Рамазан переглядають фото.

— Швидше. Цей тип уже напився втече...

— Знайшов, ось воно. Ну, звичайно, це він!

Поліцаї підходять до підозрілої людини.

— Ану, пожди, земляче...

Переводять погляд з людини на фото.

— Стань у профіль!

— Та ні-і-і-і, він зовсім не схожий Рамазане.

— Знаєш що, Махмуде, нехай пан комісар сам подивиться на нього. Можливо, він знайде схожість.

— Ходімо, земляче... Підеш у поліцейське відділення!

* * *

На базарі в іншому вілайєті розмовляють два поліцаї:

— Соромно нам, брате Шюкрю. Цілісінький день ходимо, вже й вечір, а Слона Хамді так і не зловили.

— А, може, он той!

— Може, й він. Давай спитаємо.

Підходять до чоловіка.

— Пане, як вас звати?

— Мустафа...

Один другому на вухо:

— Каже, Мустафа.

— А що він скаже: Хамді чи що!.. Приховує ім'я.

— Пане, ходімо з нами.

* * *

У кафе ще одного вілайєту гомонять два поліцейські чиновники:

— Я вчора трьох затримав, комісарові жоден ще сподобався.

— Та ну його, він такий причепа, наш комісар ..

— Тсс-с-с... Говори тихше, а то сполохаєш. Подивись непомітно он на того, що п'є чай!

— Це він... Напевно він!

— Тільки там написано, що він товстий, а цей тип сухий, як тріска.

— Ну то й що, схуд; думаєш, легко перехоуватись!

— Воно-то так... Але ж цей смуглявий...

— Ходив по горах та долах, от і засмаг.

— Здається, ти маєш рацію. От тільки волосся в цього чоловіка густе, а в Слона Хамді рідке...

— Ну й що з того! Напевно, перуку одяг, щоб не впізнали.

— Чого ж ми стоїмо! Давай затримаємо!

Підходять до чоловіка.

— Як твоє ім'я?

— Хамді...

Багатозначно посміхаються й дивляться один на одного.

— Пішли до участку...

— В чому справа? Що трапилось?

— Досить розмов. Там скажуть.

* * *

Ще в одному вілайєті два поліцаї затримують людину, що йде по шосе.

— Відкрий рота!

— Так у мене в роті нічого нема.

— Знаємо, що нема, все одно відкрий.

Чоловік відкриває рота. Поліцаї дивляться на зуби. Один каже другому:

— Подивись-но цей папірець, скільки в нього нема зубів!

Другий читає:

— Немає трьох зубів, на кутньому верхньому зубі пломба, на нижньому різці справа золота коронка...

Поліцай лічить зуби:

— Один, два, три, чотири... Стій спокійно, збив... Один, два, три... Двадцять чотири... двадцять чотири зуби...

— Двадцять чотири! А скількох не вистачає? У тебе скількох зубів не вистачає, ти знаєш?

— Восьми...

— Вирвав. Він вирвав зуби, щоб його не впізнали.

— У мене вставні зуби. Своїх немає...

— Там було щось написано про вставні зуби?

— Ні. Просто забули написати. Це він, повір... Подивись — на зубі золота коронка... Підеш з нами.

— Куди?

— До участку!.. Пішли!...

* * *

З управлінь безпеки вілайєтів у Стамбульське управління безпеки щодня надходять сотні телеграм:

«Такого-то числа у відповідь на вашу телеграму за номером таким-то... У нашому вілайєті затримано чотирнадцять Слонів Хамді в коричневому костюмі у смужку і чотирнадцять з золотою коронкою. Прошу повідомити, чи задовольняє вас така кількість заарештованих і чи продовжувати далі розшуки. З пошаною...»

«Такого-то числа у відповідь на вашу телеграму за номером таким-то... У нашому вілайєті заарештовано дві дюжини Слонів Хамді вагою від 180 до 220 кілограмів; крім деякої різниці у вазі, всі вони мають карі очі, що не залишає ніяких сумнівів у тому, що це дійсно вони; заарештованих направлено до Стамбула, заходів до затримання інших вжито. З пошаною...»

* * *

Із Стамбульського управління безпеки в управління безпеки інших вілайєтів надходить телеграма:

«У зв'язку з тим, що тюрми переповнені, вважаємо затриману кількість Слонів Хамді достатньою. З подякою просимо припинити розшуки й арешти до повторного розпорядження».

Азіз НЕСІН.
Переклад з турецької.

* Адміністративно-територіальна одиниця в Туреччині.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

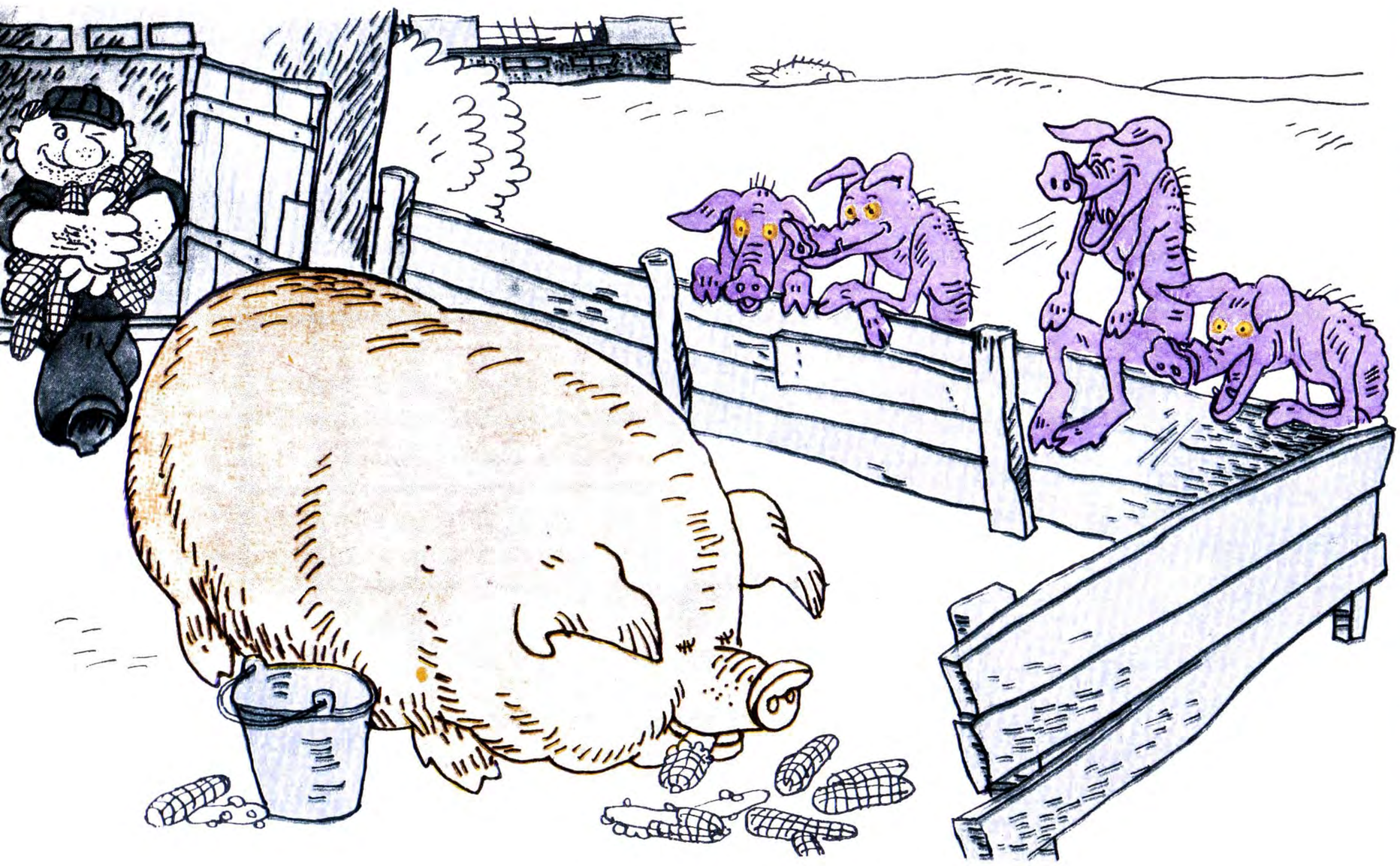

— Ха-ха... яка у завідуючого відгодівельним пунктом потвора виросла!..

ЗАБУЛА ЗАПИТАТИ

Раз прийшла Оксана з парку —
Та в обійми:
— Мамцю мила!
Я сьогодні на приярку
Дуже хлопця полюбила!

Він цілує... Ох, цілує!..
Обпіка губами щоки...
Й дуже хороше танцює...
Кучерявий і високий...

— Як же звати того хлопця? —
Посміхнулась хитро мати.
— Ой, скандал!—поблідла доця,—
Я забула запитати.

Федір ДАНЬКО.

с. Більшівці,
Станіславської обл.

●

ЦІНИТЕЛЬ КРАСИ

(БАЙКА)

Осел квітник уздрів і остовпів:
— Сп'янієш від такого аромату!
А красота?! Такої ще не їв!
Яка ж природа на красу багата!
А я красу цінити змалку звик...—
Сказав, і пастися попхався
у квітник.

Петро КРАСЮК.

с. Висоцьк,
Ровенської області.

Мал. Ю. ПОГОРЄЛОВА

— У нас не втопишся!

КОРОТКІ ГУМОРЕСКИ

ПРОВЧИВ

В одному колгоспі було чотири колишніх голови. Дуже їм не подобалось бути колишніми. Особливо тоді, коли їх до роботи почали привчати, наче молодих волів у ярмі ходити.

Отоді й задумали колишні на чомусь спіймати нового голову. Хай знає, що і вони не ликом шиті.

Якось збирається голова в дорогу. «Напевне, ліва поїздка,— метикує один з колишніх.—Ось я його висліджу». Ліг у кузов автомашини, накрився сяким-таким лахміттям, щоб не помітили.

Довго підкидало, трясло його в кузові. Мало печінки не повідбивало.

— І чого це їх носить такими розбитими дорогами, не береже новий голова громадського транспорту,— лається колишній, перекочуючись від одного борта до іншого. Та не я буду, коли не злапаю його на гарячому.

Нарешті, машина зупинилась біля психіатричної лікарні.

— Візьміть отого чоловіка, що лежить у кузові,— сказав голова санітарам. Він буде пручатись, кричати, верзтиме казна-що, не зважайте. Хворий, придурькуватий. Краще відразу на нього одягніть сорочку без рукавів.

Почув це колишній, та як схопиться, та як дремене, тільки його й бачили.

Кажуть, після цього випадку колишні голови взялися за роботу.

ПРИТЧА ПРО ХАТУ

В одного поета не було хати. Ну, як будеш складати вірші, коли нема хати? Ніде складати.

— Мені хоч би отакеньку. Отоді я утнув би, матері його ковінька, говорив він.

Дали поетові квартиру, добру квартиру. Та він нічого путнього не пише.

— Аби в квартирі та був ще й окремий кабінет, а то жінка, діти полохають музу.

Зважили і на це. Тепер у поета квартира з кабінетом.

— Так-то воно, так. Але що не кажіть, а домашня обстановка сушить. Не йде натхнення, коли близько каструлі і пелюшки. Пошліть мене в Будинок творчості, у ліс, до соловїв або до хвиль морських.

Послали. Там поет зустрів хорошеньке дівча, офіціантку з їдальні, і відразу ж закохався.

— Якщо хочете, щоб я не закопав свого таланту і прославив нашу героїчну епоху, розведіть мене з старою жінкою. Я не можу з неї жіночих образів писати...

А далі було так, як у відомій казці про рибалку та рибку.

БАТЬКОВА ДОПОМОГА

Син: — Допоможи, батьку, вирішити задачу. Є чотири бочки, кожна має по 17 клепок. Скільки всього клепок?

Батько: — Ех ти, грамотій. Не бачиш, що однієї клепки не вистачає.

Син: — А в якій саме бочці?

Батько: — Та не в бочці, а в твоїй голові.

* * *

Я сказав синові:

— Якщо ти ще раз принесеш двійку, так і знай — відлупцюю, як Сидорову козу. Буде твоя матінка заступатись, і їй всиплю.

Проглядаю увечері щоденник — двійка. Додержав я слова, відлупцював сина на п'ять.

Не знаю, чи допомогло йому, а до мене приїхала швидка допомога.

М. ЛАЗАРЕНКО.

м. Чернівці.

Ой у смузі та ще й при дорозі...

Трагічна пригода трапилася недавно на Одеській залізниці: зійшов з рейок Василь Олексійович Конько.

Зійшов — і не стало його.

А почалося все з того, що Василя Олексійовича викликав до себе начальник Одеської залізниці й запитав:

— Чи не ти часом у нас начальник служби колії?

— Я... А що?!.— здивувався Василь Олексійович.

— А коли ти, то чи немає в тебе охоти проїхатись по своїй службі й подивитися, що там і як?..

Охота у Василя Олексійовича, звісно, відразу знайшлася. І він поїхав. І — не повернувся...

Забігали люди в управлінні Одеської залізниці. Кинулися на пошуки начальника служби колії.

З командировочного документа вияснили, що він узяв курс на Херсонщину.

Подалися туди.

У Херсонській дистанції колії натрапили на старшого колійного майстра т. Уманця.

— Був у вас Василь Олексійович Конько?

— Був,— відповів старший майстер.

— А де він?

— Де він сьогодні — не скажу. А позавчора, точно знаю, Василь Олексійович пішов оглядати захисні лісопосадки.

Рушили до тих посадок і шукачі. Цілий день нишпорили уздовж колії, але марно. Ні т. Конька, ні самих посадок знайти не змогли. Десь надвечір зустрілися вони з колгоспницями, які пололи кукурудзу біля колії. Ті охоче показали залізничникам:

— Та ось же вони, ваші посадки!

— Не бачимо,— розвели руками залізничники.— Бур'яни бачимо, а посадок — ні.

— А ви пошукайте,— порадили колгоспниці,— тільки дисциплінованіше шукайте.

І що б ви думали, знайшли. Не тільки посадки, а й Василя Олексійовича Конька. Він аж зрадів, побачивши шукачів-залізничників.

— Ой спасиби вам, людоньки, за порятунок! — вигукнув він.— Третій день у цих бур'янах борсаюсь і ніяк з них видертися не можу.

Коли Василь Олексійович угледів колгоспниць, то ще більше зрадів.

Зраділи й вони, побачивши начальника служби колії, з яким давно вже збиралися поговорити по щирості.

— Як ви гадаєте,— звернулися вони до Василя Олексійовича,— що ми оце робимо?

— Як що?.. Кукурудзу полете, бур'яни нищите, добре діло робите!..— почав хвалити т. Конько.

— А що ви, залізничники, робите? Ми нищимо бур'яни, а ви на своїй смузі вирощуєте бур'яни і наші поля засмічуєте! Та знаєте, що за це...

Василеві Олексійовичу чомусь одразу перехотілося продовжувати розмову. Особливо, коли помітив, що на зближення з ним рушила нова група колгоспниць з сапками в руках.

Він поспішив відступити назад. Але — не в бур'яни, де легко міг би сховатися, а до дрезини, що стояла на рейках.

Скочив на неї і зник.

А бур'яни, ті — залишилися. Вони ждуть свого часу, щоб перекочувати на колгоспні поля і знову почати глушити прополену кукурудзу, пшеницю і всяку пашницю... Такий вже у них, паразитів, характер...

Характер, що й казати, поганий!

Але, чого гріха таїти, й серед людей часом такі трапляються.

Пригадайте хоча б отой танок, в якому одні співають:

— А ми просо сіяли, сіяли...

А інші їм на це відповідають:

— А ми просо витопчем, витопчем!!

Розуміється, в наші часи за таке можуть притягти до відповідальності.

У кращому разі, збиточнику, якому так уже кортить топтати посіви, довелося б мати розмову з міліціонером, а то й з прокурором.

Ні, таких збиточників, одверто кажучи, тепер не побачиш.

Є інші. Вони сидять, склавши руки, і не хочуть помічати того, що у них під самим носом росте...

У декого під носом ростуть вуса, а от, приміром, у начальника станції Трихати (це — на Миколаївщині) т. Мишуровського — бур'яни. Він сидить і не хоче бачити, як у нього обабіч колії пнуться до неба отакенні кущі буркуна і свиріпи, не помічає, як буйним цвітом розквітає страшна карантинна повитиця.

— Подумаєш, повитиця...— каже він.— Ні колії, ні шпал вона не з'їсть.

І посміхається, даючи зрозуміти, що ця проблема його не дуже хвилює.

А от інших вона хвилює. Ну хоча б Андрія Федоровича Музинського. Можливо, і він махнув би на повитицю, на свиріпу, на буркун, якби знав, що від цього вони загинуть. Але такої впевненості нема ні у т. Музинського, ні в інших працівників радгоспу «Криничанський», землі якого прилягають до залізничної колії, що обросла густими хащами бур'янів. І працівники радгоспу недвозначно показують кулаки начальникові станції Трихати.

Вони на нього кулаками, а він на них — бур'янами!

І — нічого. Принаймні, ніхто з місцевих міліціонерів і пальцем не накивав на того начальника станції.

От, якби він толочив радгоспні хліба,— тоді інша річ, тоді б за нього взялися. А так...

Проте, у т. Мишуровського нема підстав хвилюватися. Бо коли б, скажімо, міліція взялася за нього, то тієї ж халепи не уникнув би і Павло Іванович Щербак — начальник станції Зоря. Адже ж і на його ділянці тих бур'янів до біса.

До речі, хіба бур'яни культивують тільки на одній Одеській залізниці?

Якби хтось схотів відзначити ентузіастів бур'яносіяння, то чимало претендентів на першу премію знайшлося б і на Південно-Західній, і на Південній, і на Львівській залізницях.

А ушосдор! У нього, нівроку, тієї придорожньої землі, що зветься смугою відводу, далеко більше, ніж у всіх чотирьох залізниць, а бур'янів на ній — анітрохи не менше.

Можна з певністю сказати, що в галузі бур'яноводства ушосдор усім залізницям носа втер!

Як же боротися з бур'яноводами?

Гербіцид — той, кажуть, бере тільки бур'ян, а тому, хто його викохує, він зашкодити не може.

А треба, конче треба щось придумати і проти бур'яноводів.

Може, щось на кшталт того, що придумали люди на Вінниччині. Там землі, які залізниця не може чи не хоче обробляти, передали колгоспам. І вийшло...

Що з цього вийшло, може тепер побачити кожен, хто їздить на перегоні Вороновиця—Фердинандівка.

Жодного бур'янця тут не видно, бо витіснив його горох, посіяний колгоспами.

Спробували й інші колгоспи в інших областях республіки на таке піти, та де там, — як об стіну горохом! До чого тільки не вдаються власники смуг відводу, щоб відстояти свої бур'янові розсадники. Тільки-но хтось на них замахнеться сапкою, вони сприймають це як замах на їхнє життя. І наблизитися не дають до смуги відводу!

Між іншим, колись придорожні землі називали смугою відчуження.

Тоді це, очевидно, відповідало справжньому стану речей.

А тепер?

Невже працівники залізниць та ушосдору і тепер вважають, що інтереси колгоспного землеробства — це чужі для них інтереси?

Щось не віриться!

Г. БЕЗБОРОДЬКО.

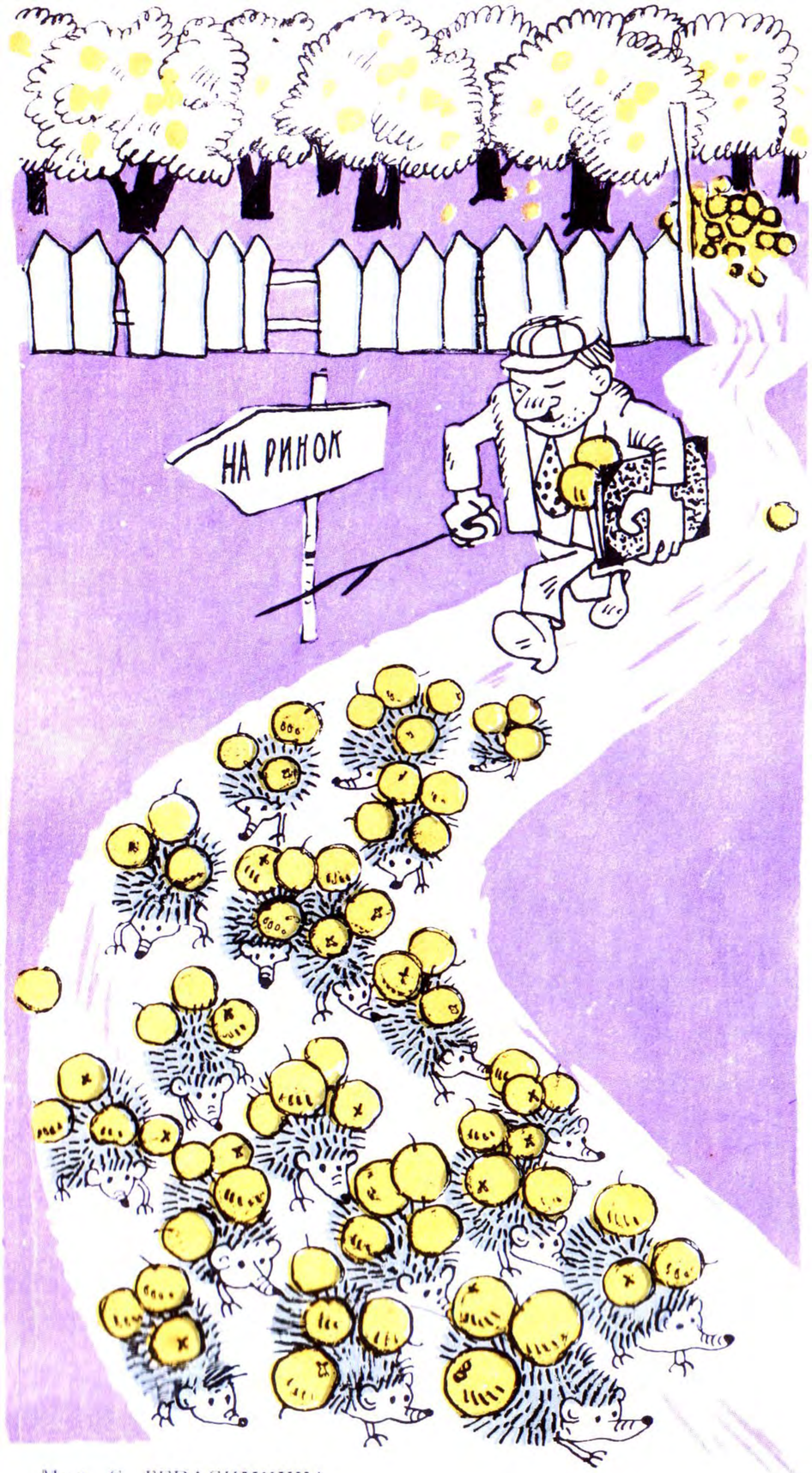

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Коли не дають транспорту.

Народні усмішки

ДЕШЕВА ОВЕЧКА

Пішов один селянин продавати овечку. От іде він ярмарком, а назустріч пан.

— Скільки овечка коштує? — питає.

— Та купив я її, пане, за п'ять карбованців, думаю продати за шість, а, може, знайдеться такий чоловік, що купить її в мене за сім карбованців, а овечка коштує всі вісім. Вам, пане, я продам за дев'ять, а ви накинете ще карбованець, — відповідає селянин.

Повідомив О. С. ШОСТАК
з с. Сніжне, Донецької області.

ЯК ЦИГАН СВИНЮ З ГОРОХУ ВИГАНЯВ

Якось циган ішов до церкви на сповідь і заглянув до попової хати. Дивиться, в хаті немає нікого, а на плиті стоїть казан вареного гороху, а з казана видно шматок сала. Циган узяв сало, дорогою ум'яв його, обтер губи і заходить до церкви.

От піп і питає:

— Ну, які гріхи маєш?

— Ніяких, батюшко, тільки як ішов до церкви, то свиню вигнав з гороху, — відповів циган.

— Ти добре зробив, за те тобі буде хазяїн вдячний, — похвалив піп.

Приходить піп додому з церкви і гукає попаді:

— Давай обідати!

Попадя подає горох і каже:

— Хтось наше сало вкрав.

І тільки тут піп здогадався, як-то циган свиню з гороху виганяв. Та що вдієш тепер, залишилось тільки лисину почухати.

Повідомив Г. ГЕЛИЦ
з с. Черче, Камінь-Каширського району,
Волинської області

ПОРОЗУМІЛИСЯ

Прийшов піп до шевця та й каже:

— Я знаю одного дурня, який спочатку поріже цілу шкіру, а потім зшиває.

А швець подумав, подумав та каже:

— А я знаю одного дурного, як хтось умре, так усі люди плачуть, а він співає.

Повідомила Килина ШЕРЕМЕТ
з с. Ревущине, Кишеньківського району,
Полтавської області.

МІЦНИЙ, ЯК ДІДЬКО

Один дядько вирізав з дерева святого Миколу і поніс його на базар продавати. Стояв, стояв та так і не продав свого товару. Тоді він узяв палицю і давай гатити по дерев'яному Миколі. Б'є та гукає:

— Купуйте, люди добрі, мого Миколу. Він міцний, як дідько!

Повідомив Михайло ДОЛІБА
з с. Яблунів, Копичинського району,
Тернопільської області.

СКІЛЬКИ У ПИЛИПА БУЛО ГУСЕЙ

Якось навесні Грицько зустрів на дорозі Пилипа з торбою в руці та й запитує його:

— Послухай, приятелю, куди це ти йдеш?

— Іду до пастухів, хочу їм на літо віддати своїх гусей пасти.

— А багато у тебе тих гусей? — запитує Грицько.

— Та білих жодної, а чорних трохи менше.

ЯК ЮХИМ КУПИВ ВОЗА

Якось пан послав Юхима купити воза. Довго чекав пан Юхима, а коли той повернувся, то у нього не було ні грошей, ні воза. Пан і запитує:

— Юхиме, а де ж ти дів воза?

— Я його з'їв...

— Що ти верзеш, воза ж не їдять.

— Ну раз його не їдять, то, виходить, я його випив.

— То його ж і не п'ють!

— А коли його і їсти не їдять, і пити не п'ють, то це, мабуть, був не віз, — відповів панові Юхим.

Повідомив В. П. ТИЩЕНКО
з м. Севастополя.

Друже Перче!

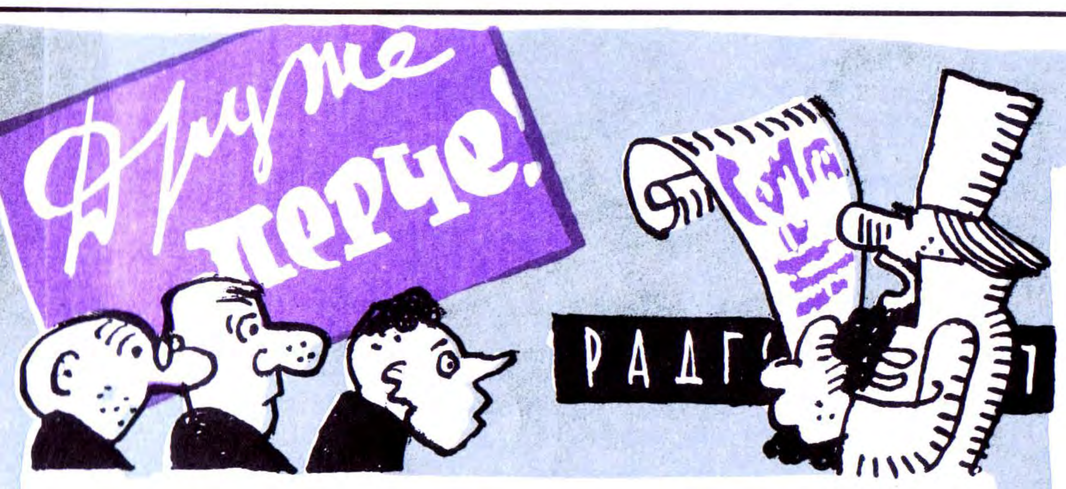

Ти чув, як дехто твердить, ніби Каїн убив Авеля за те, що той розповідав старі анекдоти. Подумай тільки — за якийсь там анекдот єдиноутробного брата порішити!

А от працівники Вінницької обласної оптової книжкової бази облспоживспілки куди гіршу старовину людям підсовують, ще й гроші за неї беруть, і хоч би що! Ніхто навіть пальцем на них не насвариться. Висилає та база колгоспам книжки накладною платою. А в ті посилки в переміжку з новою впихають давно застарілу літературу. З цих книжок можете дізнатися, як обробляти цукрові буряки кіньми, та ще дещо таке, що десяток років тому передовим досвідом у сільському господарстві називалося.

Досвід, Перче, за ті роки далеко вперед пішов, бо на те ж він і передовий. Але працівникам Вінницької бази діла до того нема. Вони свої склади від макулатури розчищають, і гроші за це з колгоспів деруть. Та ще й, мабуть, при нагоді говорять, що розвиткові нашого сільського господарства допомагають.

Д. ІВАСЬКОВ,
інспектор-організатор Жмеринського територіального виробничого колгоспно-радгоспного управління.

Вінницька область.

Просимо зареєструвати новий рекорд пробігу залізничного вагона. Надсилаємо тобі опис рекорду.

24 лютого цього року з станції Красногорівка, Донецької залізниці, було дано старт вагонові № 634019. За 7 діб вагон мав пробігти 564 кілометри й фінішувати на станції Голта, Одеської залізниці, з вантажем пляшок і дерев'яних бочок для Первомайського пивзаводу. Перевищивши всі строки, пробігаючи щодоби 5.222 кілометри, вагон, замість 3 березня, фінішував 12 червня, подолавши 564 кілометри не за 7, а за 108 діб. Усі світові рекорди найзнаменитіших черепах-швидкісниць залишилися позаду!

Яка шкода, Перче, що ми не можемо назвати імена тих, хто підготував і здійснив цей унікальний рекорд. Якщо тобі пощастить виявити рекордсменів, опублікуй їхні прізвища: залізничники повинні знати своїх «черепах».

ЗАЛІЗНИЧНИКИ
СТАНЦІЇ ГОЛТА.

Миколаївська область.

А знаєш, хто в Донецьку краще за всіх стріляє, хто б'є в ціль без єдиного промаху? Гусінь!

Не віриш — приїдь до нас, заглянь у яблуневий сад Рутченківського коксохімзаводу і на власні очі побачиш: гусінь знищила тут геть усе.

Думаєш, дирекція чи завком цього не бачили? Бачили! Та якось не підвелася у них рука на того дрібненького стрільця.

А він як націлився, так прямо в яблучко і влучив. І не тільки яблука, геть усю зелень гусінь погризла. Одне тільки голе гілля керівникам заводу на згадку залишила.

Ех, оцим би гіллям та керівників заводу...

А проте, Перче, не слід вдаватися до таких засуджених методів. Тим більше, що керівники заводу такі гуманні люди. Вони не те, що гусені, — мухи не займуть!..

О. КУЦЕВАЛОВ,
санітарний лікар.

м. Донецьк.

Позич нам, будь ласка, свого вертольота. Без нього ми вже не знаємо, що й робити. Якби нам твій вертольот, то ми могли б по-людському добиратися до нашого райцентру, м. Борисполя.

Воно, звичайно, можна і колгоспними машинами обійтися, якби хто, нарешті, спорудив місток через канаву, котра уже який рік нам дорогу з села до райцентру перетинає. Нашим машинам щоразу доводиться дванадцятикілометровий гак робити, щоб той клятий рів обминути.

А метрів за 350 від самого Борисполя є місток, але такий, що на ньому й сам чорт ноги покрутити може.

Єдина надія, Перче, на тебе і на твій вертольот. Бо надії на те, що дирекція радгоспу «Бориспільський», на землях якого пролягла та канава, колись збереться спорудити місток, у нас уже нема.

ЖИТЕЛІ СЕЛА ПЕРЕГУДИ.

Бориспільський район, Київської обл.

http://perec-ua.livejornal.com

Відсканував Любомир ОЛІЙНИК,
опрацював Олег Леськів для спільноти.

МОЛОТНИК

Вихвалявся раз Терень:
«Як візьмусь робити, —
У жнива вночі і вдень
Буду молотити».

А коли діждався жнив,
Не було вже шуму, —
Вдень в буфеті молотив,
А вночі — у кума.

П. РОМАНЕЦЬ

м. Знам'янка.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ До редакції надійшов лист про те, що на Дарницькій овочевій базі (м. Київ) порушують трудову дисципліну, часто влаштовують випивки тощо.

Дарницький райком КП України м. Києва повідомив редакцію, що факти, наведені в цьому листі, дійсно мали місце. Листа було обговорено на засіданні партійного бюро райхарчоторгу. На комуністів Лисунова і Комарського, замішаних у випивках, накладено партійне стягнення. Директорові бази Кропиві за низьку трудову дисципліну серед працівників овочевої бази партбюро зауважило. Йому запропоновано притягти порушників трудової дисципліни до адміністративної відповідальності.

★ У листі до Перця вчителі Сосонської середньої школи (Вінницький район) писали про те, що директор школи Чипака витрачає шкільні гроші на власні потреби, грубо ставиться до вчителів, безпідставно звільнив з роботи шофера школи Головню.

Як повідомили редакцію з Вінницького обкому КП України, перелічені у листі факти відповідають дійсності. Наказом райвно Чипаку оголошено догану. Його зобов'язали негайно повернути школі незаконно витрачені гроші та докорінно поліпшити стан навчально-виховної роботи в школі. Шофера Головню на роботі поновлено.

★ Про те, що голова Стоянівського ССТ Горбунов (Радехівський район) порушує трудове законодавство, грубо поводиться з підлеглими, пиячить, писалося у листі до редакції.

Секретар Львівського обкому профспілки працівників держторгівлі та споживкооперації т. Задорожній повідомив, що при перевірці листа факти повністю підтвердились.

Голову ССТ Горбунова з роботи знято, а неправильно звільнену ним працівницю на роботі поновлено.

★ Мешканці села Багачівки поскаржились Перцеві на те, що в їхній сільській швейній майстерні (від промкомбінату Звенигородської райспоживспілки) важко замовити щось собі пошити з одягу, зате там дуже легко можна придбати матеріал по ціні, в яку включають і вартість пошиву.

Як повідомили редакцію з Черкаської облспоживспілки, наведені в листі факти справді мали місце. За припущені порушення завідуючому швейною майстернею Федоренку оголошено догану. Його попереджено, що в разі повторення подібних випадків його буде знято з роботи.

★ Від колгоспників колгоспу імені Петровського (Хмільницький район, Вінницької області) надійшов лист про зловживання голови ревізійної комісії колгоспу Іщука І. А.

При перевірці факти ствердились. Рішенням колгоспних зборів Іщука з роботи голови ревізійної комісії знято.

★ Читачі Перця з Ново-Миколаївки (Запорізька область) написали редакції про те, що районна дитяча бібліотека міститься в тісному, непридатному приміщенні.

Після втручання Перця секретар Ново-Миколаївського райкому КП України т. Каменєв повідомив, що дитячу бібліотеку переведено в інше, просторе, відремонтоване приміщення.

Страшне перо не в гусака

(З ЛИСТІВ)

Факти зловживання випивкою спиртних напоїв з боку директора спиртозаводу не підтвердились, в частині його дружини підтвердились повністю.

—

Я тебе дуже прошу знайти мені істину правду ось на цю паперову тяганину, яку я почав.

—

Вважаю, що покликання заслуговує увагу і рахую в останнє повірити обіцянці, бо він давав уже обіцянку два рази, але повторював. На підставі цього вважаю доцільним зменшити арешт.

—

Ви пишете, що в мене діти від різних батьків? Правильно. В мене троє дітей од першого законного чоловіка, а троє — по нещастю...

—

Зацікавлені в цій справі особи виступили з піною в роті, облили мене різною не подобаючою грязюкою як із брудної якоїсь поливалки.

—

Захворювання в зазначеній фазі інвалідизується по третій групі.

—

Гостинно розчиняються перед ними майдани ринків.

—

Злочинні дії засудженого були сполучені із зломом дверей.

—

Після чого підняв і кинув потерпілу у куток кімнати, котра ударилася головою, знепритомніла.

Незвичайні пригоди

П'ЯНИЙ ФОНТАН ударив на Трускавецькому курорті. Він б'є з ларка № 22 «Курортторгу» в десяти метрах від джерела мінеральної води «Нафтусі». Хворі на нирки, печінку та шлунок п'ють «Нафтусю» і тут же запивають на вибір «калганівкою», «звіробоєм», «перцівкою», «столичною» та іншим «цілющим» алкоголем.

ДИТЯЧИЙ ВИТВЕРЕЗНИК при кінотеатрі «Піонер» відкриває Керченський трест ресторанів та їдалень (директор т. Грищенко). Витверезник обслуговуватиме дітвору, яка ласуватиме у буфеті кінотеатру цукерками, печивом і тістечками. Ці ласощі буфетниця Бабаніна відпускає горілкою, хоч у накладних вони й пишуться «солодощами».

«СПОТИКАЧ» НА КОЛЕСАХ у вигляді автолавки райспоживспілки роз'їжджає по м. Косову на Станіславщині. Автолавка найчастіше зупиняється біля воріт районної лікарні. Тут продавець Кабин серед білого дня одміряє ходячим хворим «лікувальні» дози горілки — від ста грамів до півлітра.

ГЛАС ВОПІЮЩОГО З БОЛОТА

Нема, кажуть бухгалтери, нічого красномовнішого й переконливішого, ніж цифри.

Повіримо бухгалтерам! Почнемо з цифр.

Колгосп імені XXI з'їзду КПРС має 1455 гектарів землі. Більше третини цих земель — 576 гектарів — заболочені.

Добре це чи не добре?

І дитина на це скаже: погано!

Відомо ж однак, що в колгоспах господарюють не діти, а дорослі люди. От і вирішили ці люди осушити заболочені землі. Почали вони з того, що зв'язалися з Станіславським облводгоспом.

А кінчили тим, що ніяк від нього одв'язатися не можуть.

Вірніше, не можуть примусити свого підрядчика зробити те, на що його підрядили.

Почалося осушування колгоспної землі у 1960 році. За цей час було прокопано чимало магістральних та бокових каналів і закопано в землю чимало грошей з колгоспної каси.

Ну, гроші — грець з ними, аби діло було.

А діла нема. Всі канали тепер більш ніж на половину замулені, а через рік-два — їх і зовсім не стане.

Чому?

А тому, що проблема осушення заболочених земель тут розв'язується за старовинним методом Малініна і Буреніна: «З одного басейну перелили в другий басейн...» і т. д.

На колгоспних землях рівень води понижують, а в сусідньому, рибному господарстві — у ставку — рівень підіймають. Вода з ставка виливається і знову заболочує осушені землі. І за це колгосп ще й гроші приплачує.

— Що ж це за робота? — допитуються колгоспники у начальника Станіславського облводгоспу т. Теребейка.

А той і слухати не хоче. Він тільки відмахується:

— Ану вас в болото!

Отак з ласки т. Теребейка ми й досі в болоті сидимо.

Я. ШЛАПАК,
голова колгоспу.

В. ЛЕВКІВ,
секретар парторганізації.

Рогатинський район,
Станіславської області.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Зозуле, зозуле, може, ти на нашу ферму підкладеш яєць?

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Адреса редакції: Київ-30. вул. Леніна, 19. Тел. 4-35-82, 4-73-94, 4-41-83, 4-51-17. Для телеграм: Київ Перець. Передплатна ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 14 (481) (на украинском языке). Підписано до друку 9.VII.1962 р. Папір 70×108 1/8 = 0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 32290. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна», Київ, О. Довженка, 1. Зам. 0168. Тираж 305 000 прим.

Мал. В. ГЛИВЕНКА.

Без слів.

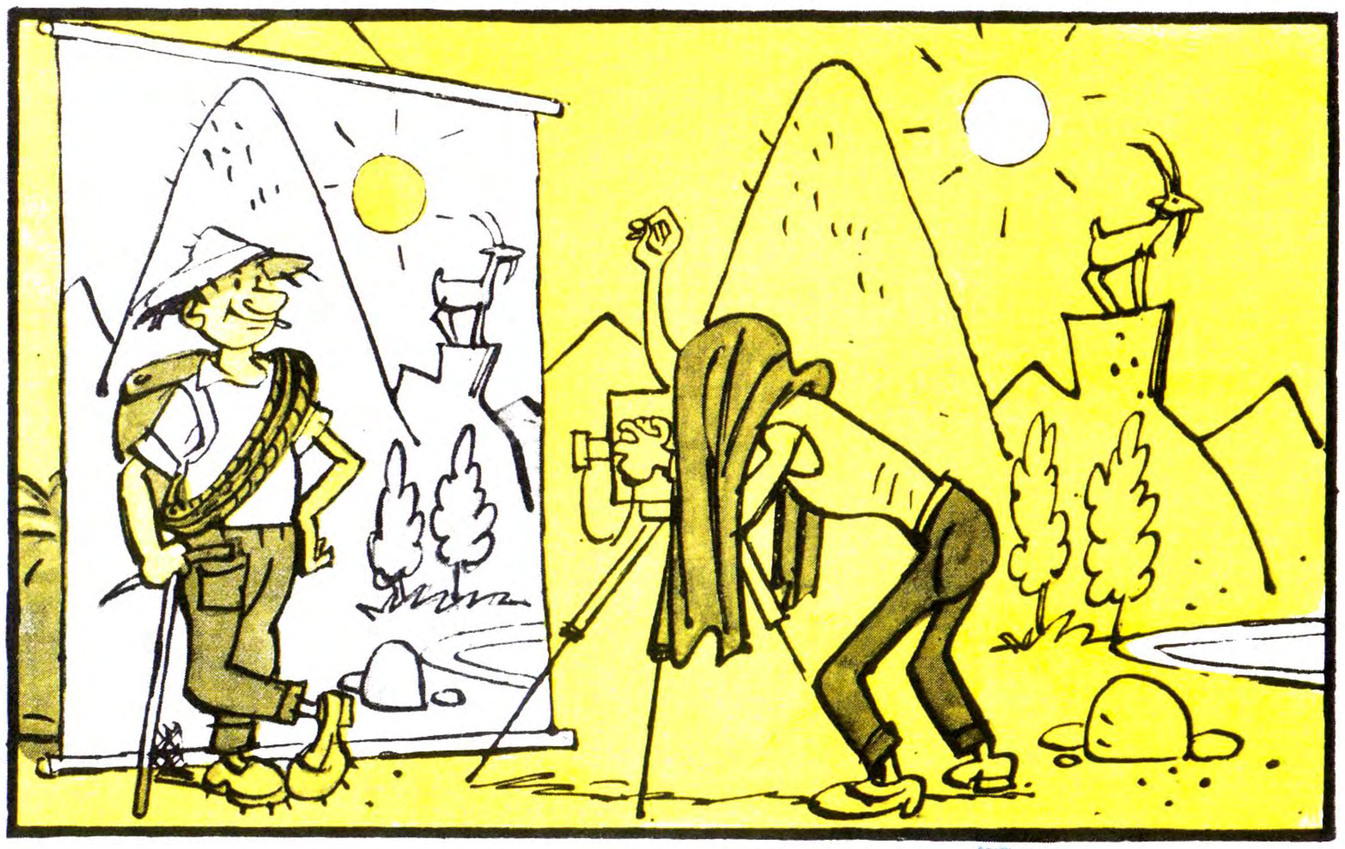

Без слів.

Не витримав.

На туристських стежках

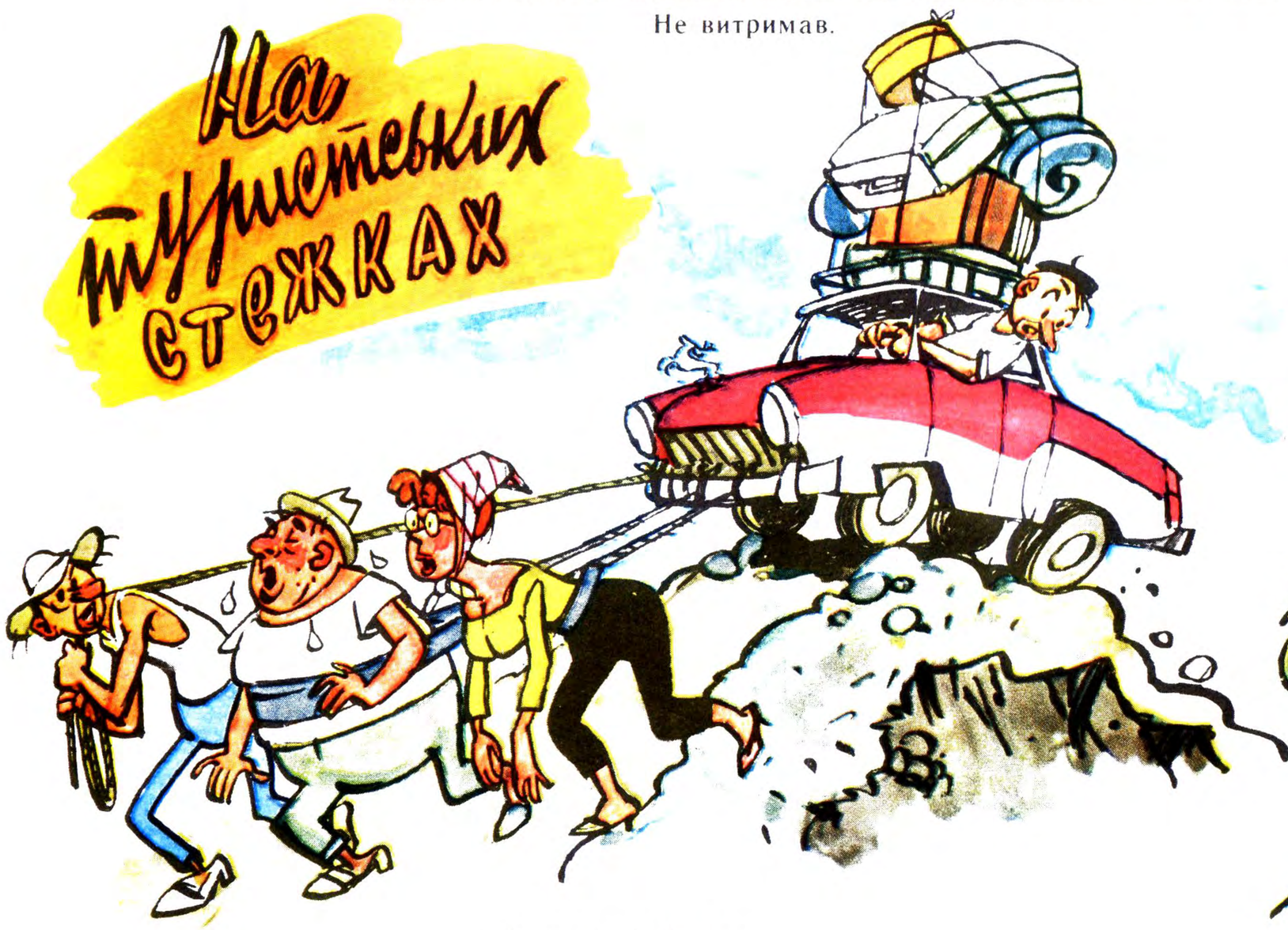

Бурлаки і «Волга».

Лікар: — Ідіть сюди, я вас навчу, як позбутися зайвої ваги.